

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **H. Q. M.**, nar. X, st. přísl. Vietnam, bytem X, X 436, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3 Praha 4, (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21.12.2010, čj. CPR-5000-1/ČJ-2010-9CPR-C218,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21. 12. 2010, čj. CPR-5000-1/ČJ-2010-9CPR-C218, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Zlín, Inspektorátem cizinecké policie Zlín, Skupinou povolování pobytu Zlín pod č.j. CPBR-02694-16/CI-2009-064063 dne 25.02.2010, kterým bylo podle ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neuděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

Žalobce považuje rozhodnutí uvedené v záhlaví za nezákonné z následujících důvodů:

Druhostupňové rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť tato se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádalo s odvolacími námitkami žalobce. Podstatou žalobcem podaného odvolání byla námitka, že v řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu nelze tuto žádost zamítnout dle ustanovení § 46 odst. 1 v

návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. s odůvodněním, že se přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce v rámci této námitky poukázal na skutečnost, že v řízení před správním orgánem I. stupně byl dne 27.1.2010 se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka řízení. V poučení uvedeném v tomto protokolu je mimo jiné uvedeno (a správním orgánem zvýrazněno a zdůrazněno), že *"jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví .", odmítne vypovídat ", může mít za následek zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu (§ 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců"*. Správní orgán I. stupně tedy v rámci tohoto úkonu postupoval tak, že tento procesní úkon je pohovorem. Pohovor v rámci správního řízení o povolení k dlouhodobému pobytu však dle názoru žalobce nelze provést, protože k provedení tohoto úkonu nebyla správnímu orgánu I. stupně dána žádná zákonná pravomoc. Přitom je potřebné důsledně v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. rozlišovat pojem "pohovor" a "výslech", kdy k provedení každého z těchto úkonů je dána pravomoc správního orgánu odlišným ustanovením. Zatímco možnost provedení výsledku je upravena ustanovením § 169 odst. 3 či § 169 odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., možnost provedení pohovoru je upravena výlučně ustanovením § 57 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Z hlediska systematiky zákona o pobytu cizinců lze pak dovodit, že ustanovení § 169 odst. 3 je ustanovením obecně použitelným v rámci jakéhokoli řízení podle tohoto zákona, avšak ustanovení § 57 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. je ustanovením použitelným výhradně v rámci správního řízení o udělení víza a oprávnění provést pohovor je přiznáno výlučně zastupitelskému úřadu. Z řízení o povolení k dlouhodobému pobytu je použití tohoto ustanovení vyloučeno § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně nebyl oprávněn úkon spočívající v provedení pohovoru vůbec provést a následně nemohl důsledky zákonem stanovené pro institut pohovoru vztáhnout na institut účastnického výsledku. Shodnou námitku uplatnil žalobce v rámci jím podaného odvolání, nicméně v odvolacím rozhodnutí druhostupňový správní orgán nečiní žádného rozdílu mezi institutem pohovoru a institutem výsledku, když v rozporu s uvedenými ustanoveními mimo jiné uvádí, že *"formou pohovoru byl v tomto případě protokol o výsledku účastníka řízení"*. Takovýto závěr je v rozporu s ustanovením § 57 odst. 3 z.č.326/1999 Sb. i ustanovením § 169 odst. 3 z.č. 326/1999 Sb. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) z.č. 326/1999 Sb. směřuje k možnosti neudělit žadateli povolení k pobytu, jestliže se mimo jiné nedostaví k pohovoru nebo se i přes provedení pohovoru nepodaří údaje v žádosti uváděné ověřit. Řízení o žádosti žalobce bylo řízením o povolení k dlouhodobému pobytu, který je upraven v ustanoveních § 42 až § 48b zákona č. 326/1999 Sb. V ustanovení § 46 odst. 1 z.č. 326/1999 Sb., že *"pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ... § 56 ... vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů"*. Slovo "obdobně" je pak nutno vykládat v souladu s legislativními pravidly vlády ČR, kde podle čl. 41 odst. 1 platí, že *"slovo "obdobně" ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu"*. Z tohoto důvodu je nutné § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. vykládat doslovně, přičemž toto ustanovení hovoří výslovně o pohovoru nikoli o výsledku. Pohovor (tak jak je v rámci zákona o pobytu cizinců upraven výhradně v ustanovení § 57 odst. 3) však dle výše uvedeného není úkonem, který by bylo možno provést v rámci řízení o povolení k dlouhodobému pobytu, a to právě s ohledem na znění § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí odvolacího orgánu i rozhodnutí prvostupňové bylo zrušeno.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci tak, jak ukládá zákon o pobytu cizinců. Pokud měl správní orgán pochybnosti za účelem ověření si skutkového stavu věci si předvolal správně účastníka řízení k protokolu o výsledku účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., a podle ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán konstatuje, že podle § 49 zákona č. 500/2004 Sb., ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, a v té souvislosti poukázal na znění § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán konstatoval, že pokud správní orgán, v tomto případě policie, provede s účastníkem řízení procesní úkon, tedy i pohovor, sepíše vždy protokol a to i za situace, kdy s jeho sepsáním účastník řízení nesouhlasí. Formou pohovoru byl v tomto případě protokol o výsledku účastníka správního řízení. Účastník byl před sepsáním protokolu poučen o důsledcích odmítnutí výpovědi. Účastník řízení na radu právního zástupce odmítl vypovídat s poukazem na nesprávné poučení, kdy je v poučení protokolu odkazováno na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Právní zástupce poukazuje na propojení § 56 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., na § 57 odst. 3 téhož zákona. Takové propojení podle názoru odvolacího orgánu je neopodstatněné, protože s předmětnou věcí nikterak nesouvisí. Správní orgán měl snahu objektivně zjistit skutečný stav věci a v plné míře využít tyto prostředky k rozptýlení pochybností. Vzhledem k tomu, že účastník řízení neposkytl správnímu orgánu při opatřování podkladů potřebnou součinnost, ač je mu tato povinnost v ust. § 50 odst. 3 správního řádu přímo uložena, správnímu orgánu nezbývalo než odvolání zamítnout. V závěru žalovaný uvedl, že v případě žalobce bylo shledáno naplnění ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

Ze správního spisu vyplývají následující pro věc podstatné skutečnosti:

V průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně byl žalobce vyzván k sepsání protokolu o výsledku účastníka řízení.

Dne 27. 1. 2010 žalobce se dostavil a to společně s právním zástupcem a tlumočnickem k sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. a podle ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem sepsání protokolu bylo ověření údajů uvedených v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, které se týkají účelu pobytu podnikání, a to zejména místa a druhu podnikání v České republice a místa pobytu v České republice. V protokolu právní zástupce žalobce uvedl, že odmítá výsledek účastníka řízení z důvodu nesprávného poučení, neboť v poučení je odkazováno na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které se týká pohovoru podle § 57 odst. 1 a nikoli výsledku podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán považoval námitku právního zástupce za neopodstatněnou a pokračoval v řízení. Právní zástupce ani žalobce již na otázky správního orgánu neodpovídali. Jelikož právní zástupce s žalobcem odmítl součinnost při sepisování protokolu, správní orgán výsledek účastníka řízení ukončil. Následně byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí.

Dne 25.02.2010 bylo vydáno Inspektorátem cizinecké policie Zlín rozhodnutí pod č.j. CPBR-02694-16/CI-2009-064063 o zamítnutí žádosti a neudělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Prvostupňový správní orgán považoval námitku

právního zástupce vznesenou v rámci pohovoru za neopodstatněnou a pokračoval v řízení.

V odvolání vznesl žalobce v zásadě námitky shodného obsahu jako v žalobě.

V rozhodnutí napadeného touto žalobou odvolací orgán k námitkám žalobce uvedeným v odvolání konstatoval, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav věci tak, jak ukládá zákon o pobytu cizinců. Pokud měl správní orgán pochybnosti a za účelem ověření si skutkového stavu věci předvolal správně účastníka řízení k protokolu o výsledku účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán konstatoval, že podle § 49 zákona č. 500/2004 Sb., ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Dále v ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., je uvedeno, že účastník řízení je povinen se na vyzvání účastnit osobně úkonů v řízení. Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno, otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Pokud správní orgán, provede s účastníkem řízení procesní úkon, tedy i pohovor, sepíše vždy protokol a to i za situace, kdy s jeho sepsáním účastník řízení nesouhlasí. Formou pohovoru byl v daném případě protokol o výsledku účastníka správního řízení. Účastník byl před sepsáním protokolu poučen o důsledcích odmítnutí výpovědi. Žalobce na radu právního zástupce odmítl vypovídat s poukazem na nesprávné poučení, kdy je v poučení protokolu odkazováno na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Právní zástupce poukazoval na propojení § 56 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., na § 57 odst. 3 téhož zákona. Takové propojení podle názoru odvolacího orgánu je neopodstatněné, protože s předmětnou věcí nikterak nesouvisí. Správní orgán měl snahu objektivně zjistit skutečný stav věci a v plné míře využít tyto prostředky k rozptýlení pochybností. Vzhledem k tomu, že účastník řízení neposkytl správnímu orgánu při opatrování podkladů potřebnou součinnost, ač je mu tato povinnost v ust. § 50 odst. 3 správního řádu přímo uložena. V daném případě správní orgán shledal naplnění ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce namítal ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání se s odvolací námitkou, v níž žalobce poukazoval na nesprávné poučení při konání výsledku dne 27.1.2010.

Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku vypořádání se s odvolací námitkou soud neshledal. Odvolací orgán, jak uvedeno v popisné části obsahu správního spisu, se s odvolací námitkou vypořádal dostatečně, skutečnost, že s právním názorem žalobce nesouhlasil však nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní námitky, které se všechny vztahují k žalobcem tvrzené procesní vadě - nesprávnému poučení v rámci úkonu konaného dne 27.1.2010, soud musí zdůraznit, že

jakékoliv případné procesní vady (nejedná-li se ovšem o závažné vady jako jsou např. nicotnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) lze považovat za důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, mají-li dopad do hmotných subjektivních veřejných práv žalobce.

Podle § 76 odst. písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud může zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V daném případě, jak vyplývá z podrobného konstatování žalobních námitek, však žaloba takové porušení hmotných práv **netvrdí**, a soud je rovněž neshledal. Nebo-li žalobce netvrdí, jak mohl odkaz na § 56 odst. 1 písm., zákona o pobytu cizinců, jestliže byl žalobce poučen, že se jedná o úkon dle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., a podle ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a současně byl žalobce poučen o následcích odeprání výpovědi, způsobil nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem k tomu, že dle § 65 odst. 1 s.ř.s. může soud přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí pouze v rámci v žalobě uplatněných žalobních bodů, přičemž žalobním bodem je skutkové a právní tvrzení nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud není oprávněn za žalobce dovozovat, jaká hmotná práva byla oním „nesprávným“ poučením žalobci dotčena, aby mohl vážit, zda-li zásahem do těchto práv může nastat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z postupu správního orgánu tak, jak je popsán v konstatování správního spisu, soud žádný zásah do hmotných práv neshledal. Žalobce se účastnil výslechu, který měl sloužit k objasnění skutkového stavu, což je nezbytnou podmínkou pro vydání kladného rozhodnutí o žádosti. Žalobce odmítl vypovídat, čímž odeprál správnímu orgánu potřebnou součinnost a náležité objasnění skutkového stavu pro rozhodnutí nezbytné znemožnil, správní orgán proto oprávněně rozhodl o zamítnutí žádosti.

Nadto soud neshledal ani žalobcem tvrzenou vadu řízení; žalobce byl poučen o konání úkonu ve smyslu ust. § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *Účastník řízení je povinen se na vyzvání účastnit osobně úkonů v řízení. Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.*

V druhé větě je uvedeno, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení a protokol o tomto výslechu byl dne 27.1.2010 pořízen, takže skutečnost, že je v protokolu odkazováno kromě jiných ustanovení i na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nepodstatná, když výslech byl proveden dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.